

Tolknings- och giltighetsfrågor

- 1) Är en medlemsstats beslutande myndighets beslut att originalhandlingar aldrig kan utgöra nya fakta eller uppgifter om dessa handlingars äkthet inte kan fastställas förenligt med artikel 40.2 i direktiv 2013/32/EU⁽¹⁾, jämförd med artikel 4.2 i direktiv 2011/95/EU⁽²⁾ och artiklarna 47 och 52 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna? Om så inte är fallet, gör det i så fall någon skillnad om sökanden vid en efterföljande ansökan inger kopior av handlingar eller handlingar som härrör från en källa som inte är objektivt verifierbar?
- 2) Ska artikel 40 i direktiv 2013/32/EU, jämförd med artikel 4.2 i direktiv 2011/95/EU tolkas så, att den beslutande myndigheten i en medlemsstat, när myndigheten bedömer handlingar och tillerkänner dem ett visst bevisvärde, får göra åtskillnad mellan handlingar som lämnats vid en första ansökan respektive handlingar som lämnats vid en efterföljande ansökan? Behöver en medlemsstat i samband med handlingar som lämnats vid en efterföljande ansökan inte längre fullgöra sin samarbetskyldighet om dessa handlingars äkthet inte kan fastställas?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländerna) den 17 december 2019 – Stichting Waternet mot MG

(Mål C-922/19)

(2020/C 103/16)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i det nationella målet

Klagande: Stichting Waternet

Svarande: MG

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 9 i direktiv 97/7/EG (direktivet om distansavtal)⁽¹⁾ och artikel 27 i direktiv 2005/29/EG (direktivet om konsumenträttigheter)⁽²⁾, jämförda med artikel 5.5 och punkt 29 i bilaga I till direktiv 2011/83/EU (direktivet om otillbörliga handelsmetoder) tolkas så, att det rör sig om leverans av dricksvatten utan föregående beställning i den mening som avses i dessa bestämmelser, för det fall
  - i) dricksvattenbolaget inom sitt tilldelade distributionsområde enligt lag a) har ensamrätt vad gäller leverans av, och är skyldig att leverera, dricksvatten via vattenledningarna och b) är skyldig att på begäran erbjuda anslutning till det allmänna vattennätet och erbjuda leverans av dricksvatten,
  - ii) dricksvattenbolaget hanterar anslutningen av konsumentens bostad till det allmänna vattennätet på samma sätt som innan konsumenten tog bostaden i besittning, varvid trycket behålls i vattenledningarna i konsumentens bostad och konsumenten efter att ha utfört en aktiv och medveten handling – bestående i att öppna kranen eller någon annan likvärdig handling – om så önskas kan konsumera dricksvatten, även efter det att konsumenten har meddelat att denna inte vill ingå något avtal om leverans av dricksvatten, och

- iii) dricksvattenbolaget fakturerar konsumenten för kostnader såvitt denne genom att utföra en aktiv och medveten handling verkligen har konsumerat dricksvatten, varvid de taxor som tas ut ska täcka kostnaderna, vara transparenta och icke-diskriminerande och myndigheterna övervakar att så är fallet?
2. Utgör artikel 9 i direktivet om distansavtal och artikel 27 i direktivet om konsumenträttigheter, jämförda med artikel 5.5 och punkt 29 i bilaga I till direktivet om otillbörliga handelsmetoder ⁽³⁾, hinder för att anse att det har ingåtts ett avtal mellan dricksvattenbolaget och konsumenten om leverans av dricksvatten om i) konsumenten, i likhet med genomsnittskonsumenten i Nederländerna, vet att leveransen av dricksvatten är förknippad med kostnader, ii) konsumenten trots detta under en längre tid systematiskt har förbrukat dricksvatten, iii) konsumenten fortsätter sin vattenförbrukning även efter att ha mottagit ett välkomstbrev, fakturor och betalningskrav och iv) konsumenten efter att ha beviljats tillstånd att avsluta bostadens dricksvattenanslutning låter meddela att vederbörande verkligen vill ingå ett avtal med dricksvattenbolaget?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal (EGT L 144, 1997, s. 19)

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 2011, s. 64).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 2005, s. 22)

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 17 december 2019 –
Van Ameyde España S.A. mot GES Seguros y Reaseguros S.A.**

(Mål C-923/19)

(2020/C 103/17)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Van Ameyde España S.A.

Motpart: GES Seguros y Reaseguros S.A.

Tolkningsfråga

Utgör artikel 3 sista stycket jämförd med artikel 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/103/EG ⁽¹⁾ av den 16 september 2009 om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet hinder för en tolkning av en nationell bestämmelse (artikel 5.2 i lagen om skadeståndsansvar och försäkring för motorfordon) enligt vilken, i ett fall som i det nationella målet, skadorna på påhängsvagnen inte anses omfattas av dragfordonets obligatoriska försäkring, på grund av att påhängsvagnen likställs med egendom som transporteras på dragfordonet, eller på grund av att dragfordonet och påhängsvagnen anses vara ett enda fordon med avseende på sakskadorna?

⁽¹⁾ EUT L 263, 2009, s. 11.